

lavintensive økter. Vi ser jo at det virker – gutta er mer energiske, har større overskudd og blir mindre slitne, sier Deila. Han er ikke redd for å stå på sitt.

– Også her har vi kultur for at vi holder oss til planene – forbedrer fremfor å forandre. Men samtidig er det – og skal være – lov å gjøre feil. Dette gjennom-syrer alle nivåer i klubben.

Balanserte prosesser

Med så unge spillere som Strømsgodset jobber med, forventer ikke Deila at alle skal være like reflekterte fra første stund. Men han har en urokkelig tro på

det gode i mennesket, og bygger prestasjonskultur i klubben og laget.

– Vi går veien sammen med dem, og lærer dem å se at de færreste ting her i verden bygger på tilfeldigheter. En spiller som til stadighet blir skadet, kan ikke avfeie dette med uflaks. Det ligger noe bak, og spilleren selv må se dette og gjøre noe med det. Ofte handler det om å være i balanse både fysisk og mentalt. Jeg jobber med hver enkelt spiller og har medarbeidersamtaler minst en gang i måneden. Hver spiller skal bli sett og oppleve følelsen av å mestre. Da holder vi på motivasjonen. Treningen må også legges opp individuelt slik at vi tar hensyn til den enkelte spillers totale belastning. Sliter man i ekteskapet eller med sykdom i familien, må dette kalkuleres inn i den totale belastningen, mener pedagogen Deila, som ser at hver og én bringer med seg sine kvaliteter og talenter.

– Derfra gjelder det å bruke de verktøyene vi har for å bedre de svake sidene samtidig som spisskompetansen skal foredles.

Smilet på plass

På styrerommet på Marienlyst stadion jobber trenerteamet tett. Egne kontorer med høye sjefsstoler er totalt fraværende

i klubbens lokaler. Det store møterommet fungerer som møterom og kontor-fellesskap – og rett utenfor ligger den grønne kunstgressmatten. På den andre siden av rommet serveres riktig sammensatt mat – og tonen mellom både spillere og støtteapparatet er lett og uanstrengt. Det er høyt under taket og lave skuldre. Ronny Deila selv har en ydmyk og beskjeden fremferd – men blikket avslører så vel målbevissthet som humor og varme. Viktigheten av balanse i livet har Ronny Deila fått kjenne på selv også. Han er samboer, har tvilling-jenter på 11 år, trener Strømsgodsets tippeliga og trener også laget til jentene sine. Og han spiller fortsatt fotball - i tredje divisjon. Da han for noen år siden sto midt i bleieskiftarbeidet, spilte på Odd Grenland, hadde jobb og trenerjobb – og så la inn en flytting, ble det mye på en gang. Da forsvant smilet, noe en god kollega påpekte. «Du smiler ikke lenger. Gå hjem og sov», sa han og sendte tvillingpappa'en hjem. Deila fikk hentet seg inn i tide. På tross av at tempoet fortsatt er høyt i hverdagen, smiler han nå. Overskuddet er på plass sammen med glimtet i øyet. For, som han sier, glede gir energi. Og energi må man ha for å vinne fotballkamper.

Fremtiden til fysioterapeutene i kommunehelsetjenesten

Det er med forundring vi nå sitter vitne til en prosess som ser ut til å ende med at privatpraktiserende fysioterapeuter i kommunehelsetjenesten ikke lenger er næringsdrivende, men fastlønnede uten rettigheter som andre ansatte nyter godt av. En prosess som ser ut til å være velsignet av NFF-styret i kraft av at de sitter med representanter i arbeidsutvalget som er satt til å utrede nye takster for privat praksis.

AV KJETIL NORD-VARHAUG – STYRELEDER PFF

HOD varslet for noen år siden en omlegging av finansieringen av privat praksis, hvor det etter hvert ble besluttet å gjøre den ønskede endringen i 4 omganger. Siste runde vil tre i kraft i slutten av juli i 2012. Endringen vil i stor grad føre til at fysioterapeuter med

kommunal driftsavtale får en høyere fast sum pr. hjemmel pr. år, og dertil reduserte takster.

Endringen vil etter all sannsynlighet slå forskjellig ut, alt etter hvor stor hjemmel man innehar og hvilken profil praksisen har hatt. For å være ærlig så kan man forstå HOD sitt ønske om å lettere kunne kontrollere de stigende utgif-

tene til fysioterapi. En kontroll utført av HELFO i 2010 av 19 fysioterapeuter viste at 13 av disse hadde til dels grove avvik med tanke på blant annet takstbruk. Flere ble dømt til å betale tilbake store summer, og en mistet retten til å behandle for trygdens regning. Dette var riktignok en kontroll av 19 spesielt utvalgte terapeuter som har fått opp-

merksomhet fra HELFO grunnet høyt uttak av takster. Ved å endre systemet slik at fastprisen er høyere og takstene lavere, oppnår man forutsigbarhet i kostnadene, og hindrer at takstsystemet utnyttes for å dra ut høyere utbetalinger pr. behandling.

NFF som sitter med forhandlingsrett overfor offentlige myndigheter, har ikke klart å styre utviklingen dit man kanskje kunne ønske seg. Det blir etter årets omlegging stadig mindre lønnsomt for de fleste privatpraktiserende å drive med kommunal avtale. De få som sitter med 100 % hjemmel er referansegruppen, og de vil muligens komme relativt likt ut forutsatt at man følger gjennomsnittet med tanke på bruk av takster og antall pasienter. Det er til og med rapportert at mange nå vil redusere sin arbeidsinnsats fordi man av to årsaker finner dette gunstig.

Punkt 1. Takstendringene gjør det nå så lite gunstig å jobbe mer enn 37,5 t. pr. uke at mange da velger å redusere sin arbeidsmengde.

Punkt 2. De med 100 % hjemmel vil etter beregninger muligens sitte igjen med noe høyere omsetning enn tidligere grunnet økningen av DT, og vil da kunne justere ned arbeidsmengden noe uten at dette får økonomiske konsekvenser.

Virkeligheten er at svært få sitter med 100 % hjemmel. 20 % er ikke uvanlig, og de med slike små avtalehjemler må nå se seg om etter andre måter å tjene ekstra penger på. En splitting av praksisen blir kanskje løsningen der dette lar seg gjøre, hvor man noe av tiden jobber med tilskudd og noe av tiden uten. I denne utgaven av Fysioterapi i Privat Praksis har vi også sett nærmere på praksisen med ufrivillig deltid i helsenorge.

Når nå takstene går ned og tilskuddet går opp, så resulterer dette i redusert produksjon. Punktum. Det jobbes med å finne ordninger som gjør at de kommunene som ønsker det skal få endret/økt sine deltidshjemler uten at disse nødvendigvis må lyses ut slik som nye hjemler må. Dette vil da bidra til at

kommunene i større grad betaler for det de får. Men det er slett ikke sikkert at dette vil skje i stor skala, og vi tør varsle en periode med vakuüm hvor kommunene sitter på gjerdet og avventer situasjonen. De har allerede mottatt høyere rammetilskudd fra det offentlige, tilskudd som er frigitt grunnet reduserte takster. Men det ligger ikke noen føringer om hvordan disse midlene skal disponeres, og det blir derfor opp til den enkelte kommune å finne ut om det er fysioterapi eller eldreomsorg som har best nytte av midlene. Når da ikke kommunene sitter med finansiering av kostnadene ved sykefravær eller økte kostnader i spesialisthelsetjenesten, vil det heller ikke dingle noen gulrot foran deres ansikt som får dem til å bruke mer penger. I flere kommuner er det etter hvert etablert betydelige private tilbud uten kommunal avtale, som fungerer som avlastning for de offentlige tjenestene. Folk i Norge har rett og slett for mye penger til å sitte i kø.

Avslutningsvis kan vi grue oss til den nye samhandlingsreformen som helseministeren presenterte i april. I denne reformen ligger det økonomiske rammer som vil gjøre kommunene delansvarlig for kostnadene ved å ha borgere på sykehus. De blir derfor nødt til å flytte mer penger over i helsetjenesten for å unngå dyre regninger for sykehusinnleggelser. Man kunne håpe at disse midlene

også ville bli brukt fremtidsrettet ved å øke innsatsen på forebyggende helse tiltak, men på kort sikt vil nok kommunene heller «panisk» øke evnen til å ta imot pasienter på sykehjem og andre pleieinstitusjoner. En skulderoperert pasient uten behandlingstilbud kan jo uansett sendes hjem fra sykehuset uten kostnader for kommunen, selv om det ikke står et behandlingstilbud klart. Det samme gjelder ikke en pleietrengende 80-åring som har fått operert inn protese i hoften. Det er ikke sikkert fysioterapitilbudet da vil prioriteres, for det er ikke manglende rehabiliteringstilbud denne samhandlingsreformen adresserer, men manglende kapasitet i kommunene på pleietjenester.

Vi er alle enige om at det er uverdigg at syke og pleietrengende ikke får det tilbudet de har krav på. Samtidig er det dårlig samfunnsøkonomi kun å drive brannsløkking. Hvis flaskehalsen i rehabiliteringen av potensielt arbeidsføre borgere ikke prioriteres, vil resultatet bli økte kostnader over sosialbudsjettet samt reduserte inntekter på skatt og arbeidsgiveravgift, samt økonomiske konsekvenser for næringslivet.

Vi ønsker gjerne en samhandlingsreform velkommen om myndighetene klarer å inkludere tiltak som sørger for at kommunene tar ansvar for fysioterapitilbudet. Hvis ikke må dette ansvaret føres tilbake på staten slik PFF foreslår.

Treningsapparater for alle livets faser

www.hur.no

